

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 608/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Миролјуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Медаковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу Кн 28/18 од 20.11.2018. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 35/19 од 22.03.2019. године, у седници већа одржаној 20.06.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу Кн 28/18 од 20.11.2018. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 35/19 од 22.03.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу Кн 28/18 од 20.11.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, те му је суд у смислу члана 89а КЗ изрекао меру безбедности забране прилажења и комуникације са оштећеном, тако што му је забрањено приближавање оштећеној ББ на удаљености од 100 м, и приступ простору око места становања оштећене и места где ради на удаљености од 100 м, која мера ће трајати три године, по правноснажности пресуде, а окривљени је обавезан и да суду накнади паушал, као у изреци пресуде, и Основном јавном тужиоцу у Вршцу трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 35/19 од 22.03.2019. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је пресуда

Основног суда у Вршцу Кн 28/18 од 20.11.2018. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији и мери безбедности тако што је тај суд окривљеном АА за извршено кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од три месеца која се неће извршити у року провере од годину дана, по правноснажности пресуде, и отклонио примену мере безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ изречене у смислу члана 89а КЗ, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, и првостепена пресуда потврђена у непреиначеном делу.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Медаковић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) у вези члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење и одлуку или да преиначи пресуду Вишег суда у Панчеву тако што ће окривљеног АА ослободити од кривичне одговорности.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене наводи изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уз образложење да кривично дело за које се окривљени АА гони није кривично дело, јер окривљени учињеном радњом није остварио елементе бића кривичног дела насиље у породици, с`обзиром на то да није наступила последица у виду континуираног угрожавања спокојства и душевног стања члана породице - оштећене ББ, ... окривљеног.

Врховни касациони суд изнете наводе браниоца окривљеног оцењује као неосноване из следећих разлога:

Радња извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ је такозвана „последична радња извршења“, која може бити различита али се мора тумачити у контексту радњи извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ - као примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање којим учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана породице. Радња извршења предметног кривичног дела је одређена трајним глаголом, те се у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ, сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута из ког разлога је, за постојање дела без значаја што се у конкретном случају радило о једнократном поступању окривљеног. Окривљени АА је критичном приликом, предузимањем радњи описаних у изреци првостепене пресуде „... .. оштећену ББ

провоцирао, изазивао на свађу, викао, урлао, говорио јој погрдне речи да је одвратна ..., да не може ... да буде боља него што је она, да је једном ногом у гробу, лупао рукама о сто, скочио са столице и ногом шутнуо у екран ЛЦД телевизора који је пукао, а затим је изашао из стана..." несумњиво угрозио спокојство и телесни интегритет оштећене ББ, своје ..., чиме су утврђене све чињенице и околности, како објективне - које се односе на саму радњу извршења окривљеног, тако и субјективне - које се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног АА, које представљају законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ.

Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Поред тога поднетим захтевом се указује да у образложењу пресуде уопште нису изнети разлози да ли је понашање окривљеног довело до трајног нарушавања породичних односа, нити су образложене околности које указују да је у конкретном случају дошло до нарушавања породичних односа и др, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да суд није правилно ценио одбрану окривљеног нити исказ оштећене те да је погрешном оценом изведених доказа погрешно и неправилно утврдио чињенично стање што је имало за последицу осуђујућу пресуду, чиме се указује на одредбу члана 440. ЗКП.

Како указивање на напред наведене одредбе из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, то је захтев у наведеном делу одбачен као недозвољен.

Код напред наведеног, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, те члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић